

Nguyễn nhật Ánh

Vnthuquan.net, 2009.

Làm Chồng Khổ Thật

Đánh máy: Nguyễn Ngọc Thanh Nghi

Về tới nhà, vừa bước chân qua ngưỡng cửa là tôi bắt gặp vợ tôi đang ngồi chồm hồm lau nhà với miếng giẻ trên tay. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Bảy giờ hai mươi.

Tôi cau mặt, không nói không rằng lướt ngang qua cạnh vợ như một cái bóng. Tôi cởi bỏ mũ áo, ngồi vào bàn và với tay cầm lên cuốn sách đang đọc dở, nhưng tôi không tài nào đọc được lấy một chữ.

Nỗi bức tức trong lòng cứ mỗi phút một tăng. Hừ, đã nói rồi mà không chịu nghe! Như người ta thường nói, bây giờ là đời sống mới rồi, làm gì còn cái cảnh chồng thì nằm khểnh trên giường vắt chân chữ ngũ đọc sách đọc báo như một ông tướng, trong khi vợ phải nai lưng ra làm việc quần quật suốt ngày như một con mọt chung thân. Tôi là một thanh niên tiên tiến nên từ lâu tôi đã biết tổng đã là chồng thì cần phải làm gì. Phải yêu thương và cảm thông vợ nè. Phải đỡ đần vợ một tay, phụ giúp vợ làm việc nhà nè. Lại còn phải tạo điều

kiện cho vợ rảnh rỗi, khuyến khích giúp đỡ vợ học tập, trau dồi văn hóa, đọc sách đọc báo... Ôi dào, có gì là mới lạ đâu! Chính tôi đã từng phát biểu hàng trăm lần về những điều này trong các buổi hội thảo về gia đình do báo Phụ nữ tổ chức kia mà! Chẳng thế mà đã một tuần nay tôi đặt ra một cái lịch trong nhà: Từ bảy đến chín giờ tối, vợ tôi được giải phóng khỏi mọi việc vặt vãnh và được tự do thoải mái sinh hoạt văn hoá, đọc sách báo hay xem ti-vi tùy thích, còn tôi, một người chồng mẫu mực, sẽ thay ca cho vợ, cáng đáng hết mọi thứ. Vậy mà giờ này, đã bảy giờ hai mươi rồi, cô ta còn ngồi hì hục lau nhà, bảo tôi không giận sao được!

- Nè, em có thôi đi không! - Cuối cùng, tôi quát lên.

- Thì để em lau xong đã! Còn chút xíu nữa thôi! - Giọng vợ tôi nhỏ nhẹ.

- Hừ, còn nữa cái nhà mà la chút xíu! Tại sao hồi chiều em không lau lại để tới giờ này?

- Hồi chiều em phải rửa chén.

- Thế trước khi rửa chén thì em làm gì?

- Em giặt đồ.

- Thế trước đó?

- Trước đó thì em phải chữa cái bếp dầu.

- Bếp dầu, bếp dầu! – Tôi cắn nhằn – Sao em không nhờ anh chữa?

Vợ tôi ngược nhìn tôi với vẻ mặt ngơ ngác:

- Thì em đã nhờ anh mấy lần rồi, anh hứa tới hứa lui mà đâu có chịu làm!

Tôi giật thót người nhưng kịp thời vót vát:

- Người ta đã hứa thì ráng mà đợi chứ!

Vợ tôi tiếp tục cắm cúi lau nhà, tựa hồ không nghe câu nói ngang

phè của tôi. Điều đó làm tôi cảm thấy xấu hổ. Tôi cố lấy lại thể diện bằng cách tiếp tục hạch sách:

- Thế tối hôm qua em làm gì? Em có đọc sách không?

- Không! - Vợ tôi trả lời với giọng biết lỗi.

Tôi cảm thấy hả hê liền lên giọng đắc thắng:

- Đó, thấy chưa! Lỗi là do em hoàn toàn. Bữa nay thì em còn đổ là tại cái này cái kia, chứ còn hôm qua là tự em từ chối quyền lợi của mình. Anh đã tích cực tạo mọi điều kiện cho em trong khi em thì cứ...

- Anh quên rồi! Hôm qua khi em vừa ngồi vào bàn thì anh nhờ em ủi đồ cho anh để sáng nay anh đi họp gì gì đó! - Vợ tôi cắt ngang lời buộc tội say sưa của tôi khiến tôi chưng hửng.

- Nhưng mà tại em! - Tôi quyết không chịu thua - Nếu buổi chiều em ủi đồ giùm anh thì buổi tối anh đâu có nhờ em.

Vợ tôi mỉm cười:

- Anh lại đăng trí nữa rồi! Chiều hôm qua, lúc em soạn đồ ra tính ủi thì chính anh nhờ em mạng giùm đôi tất bị gián cản kia mà!

Cuối cùng, tôi đành thở dài rầu rĩ:

- Thôi được! Thế còn hôm kia thì sao? Em có thì giờ xem ti-vi chớ?

- Em có xem.

Tôi bật ngồi thẳng người dậy như một cái lò xo, mặt mày rạng rỡ:

- Ít ra thì cũng phải như vậy chớ! Đó, em thấy chưa! Một khi mà anh đã quyết tạo điều kiện...

Nhưng vợ tôi không để tôi phấn khởi lâu:

- Nhưng em chỉ xem có năm phút rồi phải đi công chuyện.

Tôi nhăn mặt:

- Sao lại đi đứng lung tung như vậy? Giờ đó là giờ em không phải làm một việc gì hết! Anh đã sắp lịch cho em rồi mà!

- Nhưng chính anh lại kêu em chạy tới nhà anh Long lấy cây viết máy anh bỏ quên đằng đó về kia mà. Anh nói nếu không có cây viết thì buổi tối anh không làm việc được.

Lúc đầu tôi tính hỏi tiếp xem những tối hôm kia, hôm kia vợ tôi sử dụng cái khoảng thời gian tự do của mình ra sao nhưng sau khi suy tính lại, tôi cho rằng khôn ngoan nhất là im lặng. Rõ ràng là càng tìm hiểu, vấn đề càng có vẻ rắc rối cho tôi.

- Thôi được - Cuối cùng, tôi quyết định sửa chữa lỗi lầm – Em ngồi vào bàn đọc sách đi, đưa giẻ đây anh lau nốt chỗ còn lại cho.

Vợ tôi đứng dậy, cô ta có vẻ không tin đôi tai của mình:

- Anh lau giùm em thiệt hả?

- Thiệt chứ! – Tôi khẳng định một cách hùng hổ.

Nhưng khi vừa cầm lấy miếng giẻ, tôi liền vội vàng nhét trả vào tay vợ tôi:

- Chết cha, không được! Bây giờ anh phải đọc gấp một tài liệu quan trọng để sáng mai đi báo cáo.

Tôi nhảy bổ lại bàn trước cặp mắt sửng sốt của vợ tôi.

Vừa lục lọi đồng giấy tờ, tôi vừa nói với vợ, lúc này đã lại ngồi xuống sàn nhà tiếp tục kỳ cọ:

- Em thông cảm cho anh nghe! Em ráng lau cho xong đi rồi đọc sách cũng còn kịp mà! Ái chà, nhưng mà không được! Lau nhà xong em làm ơn khâu giùm cái túi xách cho anh chút, nó bị đứt quai hồi chiều.

Thế đấy, các bạn! Thật là bức mình! Đã một tuần nay, mặc dù tôi quyết tâm tạo mọi điều kiện thuận lợi, vợ tôi cũng chẳng hề rảnh rỗi được chút nào. Cô ta cứ bận rộn suốt ngày. Hể ai mà biết chuyện là bao nhiêu tội vạ lại đổ lên đầu tôi ngay cho mà coi. Mà đâu phải tại tôi là người chồng không biết điều, phải nói là rất biết điều nữa là

khác! Thế mới biết làm chồng khổ thật!

-1984-

Nguyễn Nhật Ánh